Vári Attila

Katinka haldokló rongybabái

„Boszorkányok pedig nincsenek."
Könyves Kálmán

Katinkát három napja nem látta senki, irodáját zárva találták, s a lakatos azt mondta, hogy a biztonsági kulcs a benti oldalon éppen olyan helyzetben áll, hogy nincs más lehetőség, mint kivágatni a zárszerkezetet.

Asztalost hívtak, aki körbevéste a kijelölt területet, de a belső biztonsági acélpántot a lakatosnak félnapi munkájába került, amíg át tudta vágni, s amikor végre bejutottak, üresen találták az irodát.

Katinka eltűnt, csak két frissen magyarra fordíttatott könyvet találtak az asztalán. Az egyik könyv Paracelsus mágikus világképéről, alkimista re-ceptekről, a másik az okkultizmus alapjairól szólt, Platón és Paracelsus idézetek magyarázatait tartalmazta. És tizenegy menyasszonyi és estélyi ruhába öltöztetett, megkopott, szétporladás előtti rongybabát fedeztek fel az ablakpárkányon, amelyek úgy voltak beállítva, mintha indulni akar-nának az ablaküvegen át a semmibe.

Katinka, aki örök rejtély volt a cég alkalmazottai számára, nem ment sehova, nem lett öngyilkos. Egyszerűen csak eltűnt a belülről zárt szobából, ahonnan harmadik napja nem látta kijönni senki.

Egy német vontatóhajókat, uszályokat, kikötői berendezéseket gyártó vállalat tulajdonosaként, leányvállalat beindítására alkalmazta embereit, de még nem folyt termelés, telephelyeket, szakembereket kerestek a nagyszabású tervhez.

Talán a negyvenes évei elején járhatott, talán fiatalabb volt, de a fél arcát eltakaró napszemüvege miatt nem látszott, hogy nagyon szép lehet. Nem sokat tudtak róla. Visszafogott eleganciája sem árult el többet, mert olyan egyszerű ruhákat viselt, amelyek csak kifinomult ízléséről, de lehetőségeiről nem árulkodtak. Azt ugyan sejtették, hogy nem filléres dolgokat visel, de nem voltak tolakodóan feltűnőek még az ékszerei sem. A svájci tanácsadójával, a Vezérrel, franciául beszéltek, a Mercedes limuzin osztrák sofőrje, ha szólt hozzá „liebe gräfin", a kedves grófnő megszólítással kezdte, s mindig csakis németül folytatta, ha éppen volt valami mondanivalója, s Katinka azzal a kevés emberrel, akik a cégnél a közelébe jutottak, magyarul beszélt.

Egy repülőjegy rendelés kapcsán tudták meg a titkárnője magyar asszisztensétől, hogy német állampolgár, történelmi észak-német arisztokrata név viselője, s egy Güns nevű helyen született, de sem iskolai végzettségéről, sem családi állapotáról nem árultak el semmit az iratai. Gräfin Katinka von Holstein und Wisch, ennyit tudtak meg róla, pedig nem titkolózott, csak éppen nem volt közlékeny, nem barátkozott senkivel az újonnan alkalmazott helyiek közül, akik kerültek vele kapcsolatban bármilyen megszólítást, egymás között a boszorkányként emlegették.

Arckifejezése, lényegében csak ajkát lehetett látni, örökkön titokzatos volt, olyan, mintha mindenkiről sejtene, tudna valami takargatni-valót, de képes lenne magában tartani a véleményét, ítéletét, s mert senkit sem engedett közel magához, azok, akik az első perctől gyanakodva fi-gyelték, félelemmel vegyes utálatot tápláltak iránta.

Nem lehetett tudni, hogy az a különös félmosoly, amely úgy ült szája sarkán, mint egy kialudt cigarettavég, hogy az, a mindenek lenézése, a fensőbbség megnyilvánulása, vagy valami arcideg-zsába következménye lehetett. De ott volt, s néha nem is mosolynak, inkább a káröröm vigyorának vélték, azok, akik valamiért testközelbe kerültek vele.

Valaki terjeszteni kezdte róla, hogy valamiféle boszorkányszekta tagja lehet. Mert, mintha gyászolt volna valakit, minden holmija fekete volt, s bár választékosan öltözködött, ezért mégis éreztek megjelenésében valami nem odavaló tisztátalanságot.

Íróasztalán csak két fénykép volt, az egyik nemrég készülhetett, a másikon egy hozzá hasonlító fiatal, menyasszonyruhás nő áll az ünneplőbe, többnyire feketébe öltözött tömeg közepén.

Napközben szinte senki sem látta, kivételt képeztek azok a déli és esti pillanatok, amikor a folyosóról visszafordulva, mintha elégedetlen lenne kinézetével, a mosdóban sminkjét igazgatta, s így azt sem tudhatták, hogy mivel foglalkozik az irodájában. Aztán egy nap rendőrségi pecsétes csomagot hozott neki a posta, s attól kezdve még láthatatlanabb lett. Abban az esetben, ha véletlenül dolguk lett volna vele, nem értették, hogy miért kellett a kopogtatás után percekig várakozniuk a kulcs csikordulására, mert Katinka úgy zárta irodája ajtaját, mintha a nagyvállalat féltett titkait őrizte volna a hely egyetlen otthonosságot sugárzó bútordarabjában, egy gyönyörűen restaurált antik szekreterben.

Pedig semmi egyebet nem csinált, mint azt, hogy előszedte a rendőrségi küldemény tartalmát, a fiókokban pihentetett estélyi ruhás és menyasszonynak öltöztetett tíz rongybabát és nézte a tökéletes csipkefodrokat, redőket, a pliszírozások pontos vonalát, a flitterből kialakított virág- és geometrikus mintákat. Keze valamikori munkáját. A rendőrségi doboz

leltárja szerint tíz baba volt a csomagban, de az ablakpárkányon, amikor kivésték a zárat, tizenegyet találtak a kihívott nyomozók.

A babái többet jelentettek az élőknél, ha láthatták volna a kívülállók, ahogy szeretgeti, suttog nekik, talán nem is boszorkánynak, hanem hibbantnak nézték volna, de Katinka számára ez volt a természetes.

Visszaszerzésükhöz ügyvédet fogadott, beadványt szerkesztettek, hogy amennyiben még valahol megvannak az életfogytig tartó fegyházra ítélt néhai K. Róbert lefoglalt dolgai, meg szeretné kapni azokat a babákat, amelyeket az illető lopott el tőle, nem tudva, hogy mi is van az értékesnek tűnő bőröndben. A beadványhoz mellékelték a tárgyak ismertetőjegyeit, még arra is kitértek, hogy két babán vérfoltot találhatnak. Az egyik szennyeződést a mélyen kivágott hátú vörös-brokát estélyi ruhás baba organtin bélésén, s a másikat, a befejezetlen menyasszonyi ruha fátylának alsó szélén találják majd, akik utána akarnak nézni a kérelmezőállítás hitelességének, s amely vérfoltok miatt mellékelik beadványukhoz Katinkának egy magánlaboratóriumban levett DNS mintáját.

Ezeket a visszakapott babákat akarta szóra bírni, de nem találta hozzájuk azt a bensőséges kapcsolatot, amelyet kamaszkora végén érzett, ha kézbe vette bármelyiket is. Olyanok voltak, mint akik már nem tudnak, nem is akarnak élni. Még érzett valami langyos sugárzást belőlük, de nem mert arcukhoz nyúlni, félve, hogy morzsává porladnak bennük a fejformát adó hulladékszivacs darabok.

A babák arcán, mert elhalványultak a hajdani színes ceruzával megrajzolt vonások, már nem lehetett látni, hogy szemük sarkába könnycseppeket is festett valaha, ajkuk kényszermosolyra állt, egy idegen csak annyit láthatott, hogy úrinők és reménybeli menyasszonyok öltözékét viselték. Bár arckifejezésük eltűnt, ruháik olyanok maradtak, mintha frissen keményítették, vasalták volna őket.

Arra gondolt, amikor visszakapta őket, hogy egyszer fel fogja frissíteni őket, mind a tíz Júlia babát, bár sejtette, az már nem segíthet, pedig akarta volna, újra szerette volna látni az arcvonásokat, de a fogyóeszköz rendeléskor hiába írta be a színes ceruzát az igényelésbe, mert csak filctollakat kapott, s nem volt lelke átrajzolni harsány tintákkal az esetlen, gyermeteg vonásokat. Szerette őket, pedig minden babája a kamaszkori esendőségére, takargatni való múltjára emlékeztette.

Katinka az ezüst-lámé mellényest, a kisestélyist, első babáját nézte.

Éppen betöltötte a tizennégyet, és végzett a nyolcadik osztályos gyermekvárosi iskolában, amikor szabás-varrás tanfolyamra jelölték. Nem véletlen volt az árvaház választása. Papírszalvétából, színes kreppapírból szabta, ragasztgatta rongybabáinak ruháit. Nem érdekelték a

városi gyermekektől ömlesztve kapott megunt játékok, az ajándékba kapott divat Barbie változatok, még az antik porcelántestűek sem, pedig némelyiküknek még az ujjai is mozogtak, de Katinkát csak a rongybabái szerették, s ő is csak azoknak tudta elsuttogni soha ki nem fogyó panaszait. Baba szeretett volna lenni. Egyszerű kicsi rongybaba. Soha nem voltak más vágyai az életben.

Egy évvel a rendszerváltás után, abban a bizonytalanságban, amikor a nagy létszámú gyermekotthonok, nevelőintézetek, árvaházak helyére családias SOS-gyermekfalvakat tervezgettek, tanuló lett, valójában inas, egy kis szériájú női divatruhákat gyártó varrodában. Ott senki sem vette komolyan, hogy a kislányt érdekelheti a szakma. Az előző évek tanulói sem maradtak a pályán, ahogy betöltötték a tizennyolcat, s már nem kérhette számon őket a gyermekvédelem, mindenik felszívódott, könnyebb kereset után nézett.

De Katinkát érdekelte minden, ami az anyagokkal kapcsolatos volt. Nézte, ahogy a hatalmas ollóval tízrétegnyi anyagot vág egyszerre a szabásminta alapján a mester. Meg sem rezzen a keze, olyan, mintha vízen hasítana csónak alakú szerszámjával.

El sem akarta hinni, hogy a lehulló tenyérnyi, olykor annak kétszeresét is kitevő darabok a szemétbe mennek, s egy alkalommal, amikor a kisestélyik ezüst lámé mellényeit szabta a mester, felszedte a szabászasztal alá eső darabokat és nem a kukába dobta, hanem begyűrte ruhája alá, mert megálmodta Júliát, az első estélyi ruhás bizalmasát.

Franco Zeffirelli Rómeó és Júliáját vetítették a gyermekotthon mozi termében, s Katinka úgy érezte, hogy saját érzelmeinek megvalósulását látja. Hogy ő is képes lenne meghalni a szerelméért, de mégis inkább élni szeretne vele, boldogan, elegáns nagyvilági hölgyként, s akkor határozta el, hogy estélyi ruhába öltözteti a Júlia babát. Első Júliát.

Kétszer is vetítették, mert az első alkalommal a fiúk belefütyöltek a jelenetekbe, trágárságokat kiabáltak, úgy, hogy a felügyelők úgy döntöttek, még egyszer levetítik, de fiúk nélkül a teljes filmet.

– A fiúk álljanak ki a sorból – figyelmeztették a terem bejáratánál őket. – Ez nem holmi dugásokról szóló baszatós mozi – mondták, meglehetősen célzatosan.

Katinka végigbőgte a vetítés teljes idejét, mert rájött, hogy nincs az otthonban egyetlen fiú sem, aki megérdemelné, hogy Júlia módján szeresse, s minél inkább elhatalmasodott benne az az érzés, hogy megtalált szerelem nélkül fogja leélni az életét, annál többször sírta el bánatát, az akkor még színes papírruhákba öltöztetett Júliáknak.

A szabászaton lehulló fölöslegben meglátta egy estélyi ruha kiegészítőjét, s aztán egy asztalon felfedezte az áttört mintázatú, csipkeszerű ezüstgombokat, s életében először érezte úgy, hogy el kell, hogy lopjon belőlük, különben nem lenne teljes az elképzelése az estélyiről.

A szabászmester talán figyelhette, mert a munkanap végén, amikor már elmentek a varrónők, de Katinkának még takarítania kellet, s ketten maradtak, rászólt.

– Van nálad valami, ami nem a tiéd – mondta fenyegetően. – Tegyél ki mindent a ruhádból.

Katinka tisztába volt azzal, hogy mit jelent a motozás, az otthonban nem is egyszer vetkőztették meztelenre a lányokat, mert hol ez, hol az tűnt el, de most beleborzongott a gondolatba, hogy az idegen férfi le fogja szedetni a ruháját.

– Vetkőzz – hangzott el a parancs, s csak állt, sóbálvánnyá meredve, mint aki nem érti, hogy mit is akarnak tőle, úgy, hogy a mester kezdte lecibálni a pólóját, a farmernadrágját, de amilyen lendülettel fogott hozzá, éppen olyan hirtelen torpant meg, látszott, hogy nincs gyakorlata a dologban.

– Vesd le a bugyidat – mondta, s Katinka megrettent attól a hörgéshez hasonlító hangtól, amilyent addig soha életében nem hallott, de amiből megérezte a férfi felfokozott izgalmát.

A bugyijában volt a két lámé darab, cérnára fűzve a három ezüstszínű gomb, de az a kéz, ami benyúlt combjai közé, nem az anyagot fogta meg. Reszkető ujjak matatását érezte, s a férfi feszültsége rá is átragadt. Remegett, valami olyasmit érzett, mintha összepisilné magát, szédült is, s nem értette, hogy mit suttog a másik. Pedig nem volt bonyolult dolog az, amit hallhatott.

– Szép pinád van – mondta az, s lehajolt, hogy felvegye az összehajtogatott anyagot, a szétgurult gombokat. – Máskor kérj, ha kell, ne lopj – mondta, de szabad jobb keze egyetlen pillanatra sem állt meg, ujjai folytatták azt a tapogatózó vonaglást, amitől Katinkából kitört a zokogás.

Napokig rettegve ment a műhelybe. Megalázottnak, kiszolgáltatottnak érezte magát. Éjszakánként felzokogott, de az talán nem a szemérem érzetét bántó jelenet miatt történt, sokkal inkább azért, mert látta földre hullni a brokátmaradékokat, a kasmírszövet fölöslegét, a selyem, szatén és taft darabkáit, amelyeket szinte meggyászolt, s amelyeket, nem mert a bugyijába gyűrni.

Az első alkalom után, talán egy hétig, mozdulni sem mert a műhely sarkából, Csak bámulta, anélkül, hogy látta volna a varrógépek tűinek

harkálykopogású vibrálását. de nem az az első motozás volt az egyetlen, s nem az lett az utolsó eset.

Meggyvörös brokátot szabott a mester, s Katinkát elbűvölték az anyagba szőtt liliomok, amelyeket olyankor lehetett látni, ha éppen csak súrolta az anyagot a fény. Nem tudott ellenállni. Nagylábujja és papucsa talpa közé szorított annyit, a földre hulló anyagból, amennyit fel tudott csippenteni azzal a különös módszerrel. Csoszogva, sántikálva ment a vécére, s csak reménykedhetett, hogy a férfi nem vett észre semmit.

De ugyanolyan motozás várta a munkanap végén, ugyanolyan megszégyenülés, mint először, aztán egyre gyakrabban ismétlődött a dolog. S néhány hét után Katinka néha már úgy tett, barátnője, a nála két évvel idősebb Márta tanácsára, mintha maradékot lopna, a férfi pedig úgy, mintha nem tudná, hogy ez csupán felhívás arra a bizonyos lemeztelenítő pillanatra, s minden egyes alkalommal bátrabban és bátrabban nyúlt a lányhoz. Mint aki tudja, hogy a bűnéért büntetés jár, már félelem nélkül lopkodta az anyaghulladékot, dühvel kevert daccal vetkőzött, s boldogan varrta intézeti szobájában vasárnaponként az estélyi és menyasszonyi ruhákat.

Hónapokkal később, amikor elkészült az Első, Második és Harmadik Júlia is, Katinka már nemcsak tűrte, de talán undorral vegyes kíváncsisággal várta is ezeket a pillanatokat. Tudta, hogy nem helyes az, amit tesz, s ha lett volna pénze, végszámra vette volna a drága anyagokat, s hiába érezte, hogy az ellenszegülés lenne a megfelelő válasz, de csak így, teste látványával tudott fizetni.

Egy angol regényt olvasott hétvégeken, ha villanyoltás előtt végzett a varrással, s a lány, a történet hőse, aki állandóan éhezett, ételért cserébe engedte, hogy meztelenre vetkőzve bámulják, tapogassák, beléje hatoljanak, s Katinka úgy érezte, hogy ő sokkal becstelenebb, mint a könyvbeli éhező lány, mert nem a szükség viszi rá, hogy kiárusítsa magát. Érezte, hogy valamiféle lejtőre került, amelynek végén nem menyasszonyruha, nem is a nővé érés első-bálozóinak vagyonokat érő estélyi ruhája várja.

Szennyesnek, olyan szerencsétlen utcalánynak érezte magát, mint amilyenekről olvasott.

Közben születtek a szomorú Júlia babák, szemük sarkában a legördülő könnycseppek sorával, mert az összelopkodott anyaghoz társuló büntetés miatt nem tudta vidám arccal elképzelni őket. Egy alkalommal túlságosan messzire ment a szabász, olyan fájdalmat okozott, amilyen addig soha nem érzett. Sírni kezdett, akárcsak a rongybabái. Az elmaradhatatlan könnycseppes szemű, estélyi ruhás, menyasszonyfátyolos emlékeztetői annak a lelkében sajgó sebet ejtő érzésnek, hogy van egy másik világ is. Vannak felhőtlen életű nők és boldog menyasszonyok ezen a világon. És Katinka

egyre biztosabban érezte, hogy egyre távolabb kerül a vágyálmaitól, a jóléttel járó szeplőtelen élettől.

Aznap este, hosszasan állt a zuhany alatt, úgy tartotta a két tenyerét, hogy ágyékánál folyjon le a víz nagyobb része, hogy lemoshassa a szégyenét. Alig várta, hogy bebújhasson az ágyba, az egyetlen helyre, ahol nem kellett rettegnie, ahol álmodozásai közben pontosan olyan ruhákat viselt, olyan gondtalanul szórakozott, mint azok a városi lányok, akiket irigyelt.

A hálóteremben, villanyoltás után, amikor elkezdődött a pusmogás-suttogás, Katinka elmesélte a tőle jobbra fekvő nagyobb lánynak, hogy mi történik vele a műhelyben. Csak súgta, hogy mások ne hallhassák, de Márta csöndben átmászott hozzá, s az, amit soha nem engedett, olyankor sem, amikor tömeges önkielégítést végeztek a lányok, most hagyta, hogy Márta ujjai bekússzanak a szeméremajkai közé, s irányította is a kezét, hogy eljutassa önmagát a csúcsra. Nem tartotta vágyaitól idegennek, hogy hónapokig folytassák Mártával ezt a titkos kapcsolatot, s bár néhány lány, akikkel később az éjszakában dolgozott, egyenesen utálták a melegeket, Katinka nem látott kivetni valót abban, ha éppen nő hívta el.

– Valamit valamiért, ha így eszi a kórság, akkor letéphetnél róla egy kis zsozsót – mondta Márta, s még biztatta is, hogy szedje össze a kidobásra szánt maradékokat.

Teltek a hónapok, s a tizenhatodik születésnapjára, a mester megszervezte, hogy egy vidéki divatbemutatóra magával vihesse Katinkát. Hivatalos kikérő levelet írt a gyermekotthon igazgatónőjének, s így nem volt akadálya annak, hogy a haza úton Trabantjával lekanyarodjon egyik barátja halászkunyhójához, s bár Katinka tiltakozott, mégis megerőszakolta.

– Fel foglak jelenteni – mondta a Mártától tanult szöveget, s a szabász pénzt adott, hogy ne mondja el senkinek. És a férfi rendszert csinált a dologból, úgy viselkedett, mintha joga lenne, mintha nem is tiltakozó birkózással kezdődött volna mindenik kényszer együttlétük, s minden alkalommal adott neki valamennyi pénzt. Nem kifizette, bár mindketten tudták, hogy erről van szó, de mindig címkézte, mintha csak ellenérték nélküli ajándék lenne a pénz.

– Vegyél valami szép fehérneműt – mondta.

– Ezt villanyborotvára adom, mert szebb, ha nem burjánzik szét a lábad között a szőr – mondta egy másik alkalommal.

És Katinka megfogadta Márta tanácsát, megszokta azt, hogy valamit valamiért, s nem is volt hajlandó a nincstelen intézeti fiúkkal szóba állni. Amire betöltötte a tizennyolcat, s kiköltözhetett az otthonból, már egészen komoly ügyfélköre volt. Meglett, családos férfiak, akik meg tudták fizetni

a fruskakinézetű Katinkát, akit egymás között szomorú kurvaként emlegettek, mert soha nem mosolygott, s olyan volt minden alkalommal, mint aki éppen most veszti el a szüzességét. Az intézetben nem tanulta meg, hogy nem lehet mindent összevásárolni, amit megkíván a szeme, s féktelen költekezés helyett pontosan az ellenkező végletbe esett. Piaci talponállókban evett, turkálókból szerezte be ruháit, csak a fehérneműjére volt kényes, abból mindig a legjobb minőséget kereste. Szobát bérelt, s gyűjtögette a pénzt, mert azt szerette volna, ha húszéves korára saját garzont vehetne magának. Ha nem is dőlt hozzá a forint milliók áradata, de sűrűn csordogáltak hozzá a nagycímletű bankjegyek. Fösvénységének köszönhetően nem lett sem alkohol, sem pedig drogfüggő, s nem is cigarettá-zott. Szenvedélyesen nézegette az ingatlanközvetítő irodák kirakataiban a fényképes hirdetéseket, s azt számolgatta, hogy még hány hónapnak kell eltelnie ahhoz, hogy megvehesse azt a tetőtéri, körbe-teraszos garzont, amilyent elképzelt magának.

Egy korosabb német cégvezető volt a legjobb ügyfele. Megtanította vezetni, élvezni a kaviárt, a drága italokat, ételkülönlegességeket, de amiért igazán hálás volt neki, az az volt, hogy két év alatt megtanult, ha nem is tökéletesen, de konyhaszintnél jobban, németül. És kapott tőle egy Németországban vásárolt, használt, de kifogástalan, A-osztályú 190-es bébi Mercedest.

Azokban az eseményekkel sűrített napokban állandósult az a rejtélyes félmosolya, amellyel talán azt jelezte, hogy semmi sem elég, s amelyet leírhatatlanul vonzónak talált az a fiatal férfi, aki nemzetközi vállalkozónak mondta magát, s aki méregdrága Austin sportkocsival járt, túlméretezett házat bérelt a villanegyedben. Róbertnek hívták, akivel a kapcsolata olyannyira üzleti alapú volt, hogy a kiszámított átalány tarifáját, tíz ügyféllel kalkulálva, minden reggel megkapta készpénzben tőle, hogy kizárólag csak vele legyen. Róbert csodálkozott ugyan a kérésén, de megengedte, hogy néhány holmijával áthozza rongybabáit is. Nem tudott arról a bizalmas kapcsolatról, amelyet a készítőjük a teremtményeivel ápolt.

Ha ránézett Első Júliára, átélte azt a szokatlan, kellemetlen, mégis izgató pillanatot, amikor a szabómester a bugyijába nyúlt, s mindenik baba valami olyan érzést, emléket idézett fel, amelyet testének pénzzé tételével élt át a horgásztói első alkalomtól az utcán fölszedett első ügyfeléig. Csak megérintette a babákat, és újra érezte azokat a sorsfordító pillanatait életének. Kilenc befejezett babája volt, de a tízediket, a csipkeuszályos menyasszonyt nem fejezte be.

Összegombostűzött ruhájával arra várt, hogy egyszer, talán a közeljövőben, száz meghívott vendég előtt kimondhassa gazdája és alkotója a

vágyaiban élő szerelme mellett a boldogító igent. Folytathatta a sorozatot, de mindig úgy érezte, hogy a tíz babával elmondott mindent, amiről álmodozott, s amikor varrógép nélkül, kézöltéssel, elkészült a saját ruhájával, úgy érezte, hogy bezárult a kör.

Többnyire Róbert lakásában magányosan várt valamire. Szinte napokig nem látták egymást.

Néha nagyobb utakra mentek a környező országokba, s Katinka megszokta, hogy ne is kérdezzen, hogy ki se szálljon a kocsiból, amikor Róbert hosszabb-rövidebb időkre megállt ügyfelei házai előtt. Néha órákig várakozott, de nem érdekelte az idő, mert napjainak minden percét eladta Róbertnek. Azt sem tartotta különösnek, hogy ezekről az utakról pénzkötegek tucatjaival tértek haza, s bár szándékosan nem leste meg soha, mégis látta, hogy a páncélszekrényben a bankjegyek hegyei mellett, a fekete pisztolyt mindig úgy helyezi el, hogy kéznél legyen. Nem enged-te, hogy bejelentkezzen a lakásba, egy évre előre kifizette az albérletét, hogy érvényes lakcíme legyen. Mindig vigyázott arra, hogy a szomszé-dok, akiktől minden irányban embernél magasabb sövény takarta az udvart, ne láthassák Katinkát, s ennek okát csak sokkal később értette meg, mint ahogy azt is, hogy a svájci síparadicsomban is miért kellet, hogy két külön szobát foglaltasson, mintha nem is lenne közük egymáshoz.

Egy nap Róbert sokkal zaklatottabb volt a szokásosnál is, a lakására hívott ügyvéddel tárgyalt, Katinka a drága divatlapjait bújta, amikor szólították.

Szénakazalnyi szerződést tettek eléje, s az ügyvéd mutatta, hogy hol kell aláírnia. Valamit kérdezni akart, de Róbert ráförmedt.

– Írd alá őket, ne mind hadoválj.

Katinka nem tudta, hogy éppen egy Ferrarit vásárolt, megvette Róbert bérelt lakását a tulajdonostól, egy vajdaságitól, aki a szerb-horvát háború alatt menekült el Jugoszláviából, megvette a horvát-tengerparti villáját, de vett két flamand miniatűrt is, márkás órákat, s még számtalan minden-hez adta a nevét, amikről azt sem tudta, hogy micsodák.

Napok óta nem jártak ki a házból, s Róbert olyan feszültséget tudott teremteni maga körül, hogy Katinka úgy érezte, hatalmas jégtömbbe fagyasztotta. Fájt a pisszenéstelen csend, fájtak a hangos kirohanások is, de tűrt, mert minden percét megfizették, nem kellett váltogassa a klienseit. Rettegni kezdett az örökös félhomályban, mert a redőnyöket nem volt szabad felhúzni. Érezte, hogy valami rossz dolog vár rájuk, mert Róbert szinte percenként lesett ki a sötétítő résein keresztül, mintha attól tartott volna, hogy valakik megfigyelik őket, vagy pedig halálos ellenség várja

odakint, Egész nap magánál tartotta a fegyverét, még éjszaka is rajta tartotta a kezét.

Talán egy hétig tartott ez a szobafogság, aztán egy hajnalban csengett Róbert mobilja, csak annyit mondott valakinek, hogy „értettem", s kirángatta az ágyból Katinkát.

– Nem hozol magaddal semmit – mondta. Kapkodva öltöztek, a Katinka nevére néhány nappal korábban vásárolt Ferrarival indultak el. Róbert olyan szabályosan, sebességkorlátokat betartva vezetett, mint aki nem akarja felhívni magára a rendőrség figyelmét. Az osztrák határ előtt csak néhány pillanatra álltak meg egy motel parkolójában. Róbert elkérte Katinka telefonját, s a sajátjait is áttörölte ablakmosó folyadékkal, aztán mindhárom telefon csengőhangját némára állította, s bedobta őket az útszéli szemetesbe. – Majd kapsz másikat Ausztriában – mondta magyarázatképpen.

Csak Innsbruckban álltak meg. Fehérneműt, téli dzsekit, néhány pulóvert, nadrágot vásárolt Katinka, s egy pipereboltban megvette a nélkülözhetetlen dolgokat magának, ugyanazokat a márkákat, amelyeket már több mint egy éve használt, de Róbertre is gondolt, aki telefonokért indult, aki nem kísérte üzletről üzletre, s neki is megvette a legszükségesebbeket.

Egy bajor kisvárosban éjszakáztak, de Róbert már hajnalban fölverte, s szinte egész nap úton voltak, amit hol szenderegve, hol pedig ájulásos álomban töltött, s amikor este megálltak, mint utólag kiderült Svájcban vannak.

– Külön szobában leszünk, Hotel Interlaken a szálloda neve – mondta Róbert, amikor átadta Katinkának a vasútállomásnál a volánt, s kiszállt az osztrák boltban vásárolt közepes méretű sporttáskájával.

– Menj egyenesen előre, jobboldalon lesz a szálló. Az összes holmit a te szobádba vitesd. A szállodát két hétre kifizette az ügyvéd, a többit intézheted az új svájci bankkártyádról, vendéglőt, bárt, s legalább két napig ne is ismerjük egymást. Érted? Ne is köszönj. És ne kelts feltűnést. Én megvárom a Bernből érkező vonatot, majd telefonálok, és értem küldik a szálloda transzfer kocsiját – mondta, és kiforgatta zsebeit, hogy ne maradjon nála semmi fölösleges, s az utolsó pillanatban két egészen kis kulcsot adott Katinkának.

– Ezeket biztos helyre tedd, és mindig hordozd magaddal – mondta.

Első fokozatban, szinte lépésben haladt, rettegett a Ferrari gázpedáljához érni, s mégis szinte elsodorta a szálloda portását, annyira nem volt ura a gázpedálnak. Odaadta a kocsi kulcsát a meglepett fiúnak, csak ridiküljét vette magához, s amikor végre felért a szobájába, és behozták a csomagjait is, úgy ahogy volt, ruhástól, mosdatlanul végigdobta magát az

ágyon, s átaludta az éjszakát. Csak egyszer ébredt fel, szomjas és éhes volt, a minibárból kivett egy kisüveg konyakot, egy ásványvizet, s egész éberálmában azzal az idegen nagyméretű bőrönddel hadakozott, amelyben nem volt semmi egyéb, csak bankszalaggal átkötött eurók és svájci frankok megszámlálhatatlan kötegei.

Tudta, hogy valami törvénytelen dolog részese lett, hogy nem volt véletlen az elmúlt napok otthoni elsötétítése, szökésnek is beillő menekülésük az országból. A pénzen kívül semmi Róbertre vonatkozó dolog nem volt a bőröndben, csak azoknak a szerződéseknek egy-egy példánya, amelyeket napokkal korábban az ügyvéd írattatott alá vele.

Katinka tudta, hogy nagy bajban lehet. Még fülében csengtek Róbert szavai.

– Te vagy az én titkos bankszámlám, de nehogy azt hidd, hogy valami is a tiéd lehet. Az, hogy a te neveden vannak dolgok, az csak az én biztosítékom, de ha meglógnál, a föld alól is kiszednélek… élve, vagy halva – mondta, miközben a pisztollyal játszadozott.

Másnap csak reggelizni ment le a szobájából, visszahúzódott a szobájába. Azokat a furcsa felhőket nézte, amelyek eltakarták a láthatárt, s nevetni kezdett azon, hogy felhőnek nézte a hegyeket.

A második napon már ebédelt is a szolid eleganciával berendezett étteremben, s éppen a kávénál tartott, amikor hozzá lépett egy fiatalember, s talán síoktatásra, sítúrára hívta.

– Dies ist ein Allergienheilmittel – mondta neki, hogy ő csak allergiakúrára jött, remélte, hogy pontosan fejezte ki magát, de még hozzátette – Keine Skiurlaub – hogy nem sívakációra jött.

Délután sétált egyet a városban és egy ajándékboltban, ahol a tehénkolompok teljes választékán kívül, az aprótól a hatalmasig egész sorozatot lehetett volna venni a havasi kürtök és svájci bicskák mellé, kiválasztott egy útikönyvet, amelyből megismerhette a Berni-Alpok nevezetességeit.

Emlékezett, hogy idős német barátja azt mesélte, hogy szülővárosából, Konstanzból átjártak Svájcba cukrászdázni, mert az ottani édességek felülírnak mindent. Arra gondolt, hogy beül a bárba, a vendéglőbe, s a pincérre bízza magát, hogy hozzon neki valami egészen svájcias süteménykülönlegességet.

A könyvet lapozgatta az asztalnál, és mintha Róbert nevét hallotta volna a recepció felől, s egy tükröződő felületen meglátta a két férfit, akik a bejelentőlapokat vizsgálgatták, s talán az egyik Katinkáról kérdezhetett, mert tisztán hallotta a recepciós lány válaszát.

– Nem, nem, a kisasszony egyedül érkezett, talán nem is ismeri a másik magyart, biztos, hogy itt nem beszéltek egymással.

Nem tudott felállni, az asztalánál maradt, s még mindig a könyvet bámulta, amikor meglátta Róbertet. Bilincsben vezették a rendőrségi kocsihoz, rémült volt, nem látszott olyan fensőbbségesen érinthetetlennek, magabiztosnak, mint amilyennek másfél év alatt megszokta.

Még több mint tíz napja volt a szállodában arra, hogy eldönthesse, hogy mihez kezdjen. És mint mindig, felnőtté válása óta, most is melléje szegődött a szerencse.

Két napig ki sem mozdult szobájából, felhozatta a reggelit, ebédet, vacsorát, s mert nem történt semmi, kimozdult végre a szállodából. Séta közben egy gépjárművezető-iskola előtt ment el, amikor eszébe jutott, hogy kezdenie kell majd a nevére íratott Ferrarival, s bár nehézkesen, de sikerült elmagyaráznia az egyik oktatónak, hogy segítségre van szüksége, a hazájában nincsenek hegyek, s szeretné, ha néhány napig segítője lenne valaki, természetesen a különös oktatásáért hajlandó magasabb díjat is fizetni. Hét napon keresztül napi három órába állapodtak meg, s már aznap elkezdődött az oktatása.

– Kisasszony, maga nagyon bátor, hogy onnan Keletről el mert indulni ezzel a kocsival – mondta az első vezetési nap végén az oktató. – De van érzéke a dologhoz, s garantálom, hogy egy hét múlva bárhová nyugodtan elindulhat.

Nem félt, inkább csak izgult az első órákban, de a harmadik napon már délelőtt egyedül is elindult, megnézni azt a berni lakást, amit a recepciós lány talált a kérésére, s a Svájci Államszövetség fővárosában, egy Ferrarit is árusító szalonban, lakásbérleti szerződése, az annak hozományaként kiállított ideiglenes tartózkodási engedélye alapján teljes körű biztosítást kötött, ahogy fogalmazott, svájci pihenőszabadsága idejére.

Húszas éveiben még kamaszosan bájosnak mondható volt, s a kocsi, s a szállodai szekrényben elhelyezett bőrönd millióinak tudatában egyre felszabadultabban viselkedett. Annak látták a kívülállók, s talán önmaga is annak érezte magát, ami soha nem volt, boldog, gondtalan kelet-európai újgazdag papa-kedvencének, aki hozzá még bájos is.

Egyik délelőtt arra várt, hogy kihozzák a kocsiját a szálloda garázsából, s az a frissen érkezett negyvenes éveiben járó magányos hölgyvendég, akinek tekintetét magán érezte, attól a pillanattól, hogy beült a bárba, megszólította.

– Gyönyörű kocsid van, talál hozzád a színe is – mondta, s Katinka, ösztöneivel, ugyanúgy, ahogy a Szent Bernáthegyi kutyák kiszagolják a pekingi palota pincsiben az ebet, megérezte, hogy a nő, akit sofőr hordozott, ha ki akart menni valahová, meleg, s hogy a beszélgetés kezdeményezésével valami többet is akarhat.

– Beugrok Bernbe – mondta. – Ha van kedve hozzá, kocsizhatnánk egyet.

Útközben azt találgatta a hölgy, aki Aliceként mutatkozott be, hogy milyen nemzetiségű lehet Katinka. Végigsorolta a balti államokat, Ukrajnát, Oroszországot, de nem találta el, s Katinka a titkolózót játszva azt mondta, hogy egyszer majd, ha megérdemli Alice, elárulja a nemzetiségét, s talán még azt is, hogy kicsoda valójában.

Beállt bérelt háza parkolójába, s amikor felértek a lakásba, Alice szájon csókolta, s bár Katinka visszacsókolta, elhúzta magát.

– Lesz erre elég időnk, egy évig biztos, hogy Svájcban maradok – mondta, megelőlegezve egy hosszú kapcsolat lehetőségét.

A hét minden napján beautóztak Bernbe, s egyik este, amikor lement szobájából az étterembe, a recepciónál meghallotta Alice hangját.

– A kislányom még a szobájában van? – kérdezte.

– Éppen most jön le a lépcsőn – válaszolták, s ettől a pillanattól kezdve mindenhol kislányomnak szólította.

Katinka érezte, hogy egészen másként viszonyul hozzá a szálloda személyzete, mint korábban. Előtte udvariasak voltak, most kedvesek lettek.

Szerencsésnek érezte magát, tudta, hogy biztonságban lesz új barátnője mellett, bár nem sejtette, hogy dúsgazdag, hogy egy, a történelemben szerepet játszó észak-német arisztokrata család utolsó sarja, olyan valaki, aki magasan minden gyanú fölött állhat a világ szemében.

Fodrászhoz mentek, egyforma frizurát csináltattak, s a kozmetikai szalonban ugyanolyan lakkal manikűröztettek, s hasonló kékes árnyalatúra festették szemhéjukat is.

Alicenak mesélt a babáiról, nem mondta el róluk az igazat, csak azt, hogy azt hiszi, mindeniknek lelke van, s eddigi életében soha senki sem értette meg úgy, mint ők, akik már nézésükkel, hihetetlenül erős aurájukkal is segíteni tudnak, ha szomorú, de akkor is, ha döntenie kell két ellentétes dolog között.

Alice nem csodálkozott, azt mondta, hogy vannak földöntúli, megfejthetetlen rejtélyek, s bár Katinka elég keveset tudott még új barátnőjéről, az volt az érzése, hogy Róbert lakásán maradt a tíz Júlia, de helyettük megtalálta igazi lelki-társát.

Azt nem tudhatta még, hogy Alice, már csak néhány hónapig fog élni, s hogy a szülőföldjéhez, a schleswig-holsteini ősi várkastélyához sokkal közelebbi Svédországban kezeltette magát évek óta, hogy a leukémiája utolsó fázisában találkoztak, az is csak véletlenségből történt, mert boldog emlékek felkutatása miatt jött Svájcba, Interlakenbe, mert ez a hely

volt magára találása, igazi énje felfedezésének és élete első szerelmének a színhelye.

Nem kellett rábeszélnie Katinkát, s együtt utaztak Északra. Egy szállítócéggel küldették maguk után a Ferrarit, Alice Mercedesét. Berlinbe repültek, s onnan az Alice kastélyához közeli Kielbe. Nem kellett rábeszélni, olyan természetesnek vette, hogy együtt vannak, mint ahogy azt, hogy lélegzik.

– Vannak dolgok, amikről nem szívesen beszél az ember. Biztos, hogy a te életedben is vannak ilyenek. Én soha nem foglak faggatni, csak arra kérlek, hogy soha ne hazudj – mondta megérkezésük estéjén. Reggel, ahogy kinézett az ablakon, furcsa kék dombot látott, amely ívesen fedte el a látóhatárt, s percekbe telt, hogy rájöjjön, a tengert látja, s hogy megtévesztette a szeme, mint Svájcban is, a felhőnek nézett hegyekkel.

Nem tudta, hogy mi is történik a világban, még mindig rettegett, hogy Róbert, de főként a pénze és a piros Ferrari miatt bajba kerül, de nem szólt Alicenak, úgy érezte, hogy ezt a titkot még elbírja kettőjük kapcsolata.

Azt sem tudhatta, hogy egy paparazzi jóvoltából valami német pletykalapban, megjelent az interlakeni szállodában, titokban lekapott fényképük, olyan szöveggel körítve, mintha azt valaki bennfentes sugalmazta volna. „A magas rangú, királyi családokkal is rokon német arisztokrata hölgy Svájcban találkozott szabadosságáról híres egyetemi éveinek titkolt tanújával, idegenben nevelkedő lányával. Értesüléseink szerint, Alice von H. und W. grófnő, lánya törvényesítését intézi Kielben, pedig már Svájcban szerette volna jogilag is tisztázni a dolgot, ott, ahol több mint két évtizede szülte és lemondott Katherina nevű lányáról”.

Katinka nem tudott az újsághírről.

Hónapokkal később, amikor a Balti-tengerparti kastélyban Alice régi fényképeit nézegették, igazat adott, azoknak, akik azt mondták, hogy tényleg szakasztott az anyja, úgy hasonlított Katinka arca az asszony fiatalkori vonásaihoz, mintha egy és ugyanaz a személy állt volna a fényképezőgép lencséje előtt. De akkor már nem Balló Katinkának hívták Katinka von Hostein und Wirt kisasszonyt.

Az ódon termek, rideg szobák mellett, az egyik tengerre néző szárnyban volt Alice lakosztálya. Egész falat betöltő vetítővászon takarta az egyik szoba falát, s a számítógép, olyanszerű, mint amilyenje Róbertnek is volt, s aki csak lövöldözős játékokra használta, s amihez ő hozzá se nyúlhatott, itt megmutatta Katinkának, hogy semmi sem elérhetetlen a világon, minden dolog néhány billentyűlenyomásnyira van csupán.

Hamar rájött, hogy mire való a hálózat, s egy alkalommal az otthoni hírek között bóklászva felfedezte azt, amitől még magabiztosabb lett. Róbert halálhírét olvashatta, azt, hogy K. Róbert, akit kétszeres rablógyilkossággal vádoltak, és többszörös gyilkosságra való felbujtással, valamint bűnszervezetben elkövetett drogkereskedéssel, áfa-csalással, s akit tényleges életfogytig tartó fegyházbüntetésre ítélte a bíróság, cellájában öngyilkos lett. A hír elolvasása után végre teljes biztonságban tudta magát.

Katinka itt, ebben az ódon környezetben értette meg, hogy Alice miért fogadta kételkedés nélkül, hogy valóban van lelkük rongybabáinak, s ha nem is szavakkal, de tudtak válaszolni a kérdéseire. Alice, nemcsak betegsége miatt hitt az ezotériában, a lélekvándorlásban, s könyvtára tele volt a mágikus tudás nagyjainak könyveivel. Jógázott, méregtelenítő kúrákat tartott, s Katinkát beavatta olyan titkokba, mint a léleknek a testtől való különválasztása. Ilyenkor ájult mozdulatlanságban feküdt, szinte érzékelhetetlen volt a pulzusa, s azt mesélte, hogy a lelke kiemelkedik a testéből, látja tetszhalott saját magát, s a lelke, percek alatt visszarepül századokat, tisztán lát sorsfordító eseményeket. Háborúkat, katasztrófákat, s képes arra, hogy lélekben egyesüljön, szeretkezzen olyan régvolt lányokkal, asszonyokkal, mint Kleopátra, Első Erzsébet, vagy a szende szűz Brontë lányok, Chalotte, Emily és Anne.

Alice csak annyit tudott a sokszor megsiratott rongybabákról, hogy szakítással végződő kapcsolata végén Katinka nem hozhatta el őket Róbert lakásáról, de a menekülésük részleteiről sohasem mesélt.

– Ne féltsd őket kislányom – mondta egyik sétájuk alkalmával. – Tudom, hogy a lelkük veled van, mint ahogy az övéké pedig veled, meg fogjátok találni egymást.

Hallgatott, nem mesélhette el, hogy valószínűleg a rendőrség bűntárgyraktárába kerültek, ahonnan, még nem sejtheti, hogy egyszer majd előkerül a kérdőjellel ellátott feliratos doboz, Woodoo babák? – kérdezte talán saját magától az a nyomozó, aki az utoljára készülő, de befejezetlen baba fércelése okán írta, a gombostűk miatt, s aki megőrzésre méltó tárgyi bizonyítéknak vélte a férfi lakásán talált ismeretlen eredetű játékokat. Talán egy szekta, a divatos boszorkánykodás kelléke lehetett, gondolhatta.

Két éve éltek együtt. Minden napjuk azzal kezdődött, hogy megjött Alice orvosa. Erősítő injekciókat adott, s próbálta lebeszélni betegét a léleklebegtető transzról, arról, hogy önszuggesztióval pulzusát csökkentve tetszhalott állapotba kerüljön.

– Egyszer túlzásba viszed, és odaát maradsz – magyarázta betegének. Alice egyre gyengébb lett, és egyre ragaszkodóbb, s Katinkának nem esett nehezére, hogy a nap miden percében mellette kellett, hogy

legyen. Olyan szeretet sugárzott pillantásával, egyre halkuló mondataival a nagybeteg, amilyent sohasem tapasztalt korábbi életében.

– Tudom, hogy vagyont örököltél valahonnan – mondta egy alkalommal. – De ideje lenne beletanulni az örökségedbe.

Titkárával elküldte Hamburgba a hajógyárukba, aztán Frankfurtba a Majnán az Oberhafen kikötő közelében működő üzemükbe. Cége nyugdíjas könyvelője vezette be Katinkát a Holstein család szerteágazó üzleteibe, s az azoknál sokkal bonyolultabb pénzügyeikbe.

Katinka huszonnégy, Alice éppen a negyvennegyedik évét töltötte volna aznap, amikor meghalt.

Távoli rokonok tucatjaival találkozott, s a szembeötlő hasonlóság miatt senki sem kételkedett Katinka és Alice vérségi kapcsolatában, akit kamaszkorától lázadó tinédzsernek, később nonkonformistának, rangján alul viselkedőnek tartottak. Nem döbbentett meg senkit, hogy Alice temetésén Katinka menyasszony ruhában jelent meg. Vigasztalhatatlanul sírta végig a szertartást, de nem az őket elválasztó halál miatt zokogott. Nem teljesíthette Alice legfőbb óhaját.

– Szülj nekem egy igazi unokát. Akárhogy csinálod, kell nekem tőled egy igazi unoka. – Alice könyörgő hangját hallotta szüntelenül.

A temetés másnapján belevetette magát a felmérhetetlen vagyon szolgálatába. Nagyszerű munkatársakat örökölt, s terjeszkedni kezdett a vállalata, előbb Indokínában, aztán Kelet-Európában hozott létre leányvállalatot, de tudta, hogy léte olyan efemer, kérészéletű, amely csak addig tart, ameddig még érzi Alice mosolyának sugarait.

És azon a napon, sok évvel Alice halála után, amikor már babái auráját sem látta, felfeküdt az íróasztalra, előbb csak lebegett, aztán meglátta saját zsugorodó testét, ahogy elindul abban a menyasszonyi ruhában, amelyet Alice koporsójánál viselt, átlibegett a szobán, egészen az ablakpárkányig a többiek közé.